

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ligning af Præste-, Degne- og Klokkerpenge i København.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3759 ff.).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Goos: Dette Lovforslag om Ligning af Præste-, Degne- og Klokkerpenge i København er i Virkeligheden kun et Stykke af det Forslag til Lov om Afløsning af Højtidsoffer og Accidenser, som tidligere er blevet forelagt. Som anført i Bemærkningerne er Grunden til, at dette Stykke er blevet udtaget, den, at der ikke er Ud-sigt til, at det hele Lovforslag kan blive endelig behandlet i Aar, medens det paa den anden Side, som det ogsaa er udtalt i Bemærkningerne, er nødvendigt at tilvejebringe en Ordning for København med Hensyn til Præstepengenes Opkrævning, da Skattelovene og den Omstændighed, at der ikke for Fremtiden finder en Offentliggørelse af Indkomstskattebogen Sted, berører de nuværende Myndigheder, nemlig de Sognekommisioner, som paaligge Præstepengene, det Grundlag, uden hvilket de ikke kunne foretage Ligningen. Det er altsaa en Nødvendighed, hvis man ikke vil opgive Præste-, Degne- og Klokkerpenge, hvad der ikke kan ske, fordi det er en væsentlig Del af Præsternes Lønning her i København, at tilvejebringe en ny Ordning af disse Penges Opkrævning, og det er en saadan Ordning, som det foreliggende Forslag gaar ud paa at træffe. Maaden, hvorpaa dette sker, er den, at man bringer Reglerne i Overensstemmelse med Loven af 15. Maj 1903 angaaende Bidrag til Sognekirker, og navnlig indeholder Forslaget den væsentlige, men efter min Mening meget hensigtsmæssige Forandring, at Præstepengene for Fremtiden ikke skulle lignede sognevis, men under eet for hele Staden, for saa bagefter at fordeles efter de Regler, som indeholdes i § 3. Derved vindes en meget betydelig Fordel, den nemlig, at Indtægten ikke falder saa ulige paa Præsteembederne, som den gør nu, da Størrelsen jo afhænger af, om vedkommende er beskikket i et fattigt eller i et velhavende Sogn. Det er en Tanke, paa hvis Gennemførelse der i øvrigt har været arbejdet i grumme lang Tid; jeg tror nok, det var saa tidligt som i 1850, at man tænkte paa en saadan Forandring, som

imidlertid den Gang stødte paa forskellige Vanskeligheder. Jeg mener saaledes, at det bør billiges, baade at der tilvejebringes en ny Ordning, og at den tilvejebringes paa den her foreslaaede Maade, og efter hvad der er mig bekendt, er der fra det Udvalgs Side — hvoraf jeg ikke selv er Medlem —, som er nedsat angaaende Lovforslaget om Afløsning af Højtidsoffer og Accidenser, ikke nogen Indvending at gøre mod det foreliggende Lovforslag. Det turde vel derfor kunne anbefales til Vedtagelse uden Nedsættelse af Udvalg eller uden Henvisning til det tidligere nedsatte Udvalg.

Den Forbindelse, det staar i til det andet mere omfattende Lovforslag, giver sig for øvrigt til Kende paa en formelt mindre heldig Maade, idet Præstepengene i den sidste Paragraf ved en Inkurie betegnes som et Afløsningsvederlag. Det ere de slet ikke. Om Afløsning bliver der i København kun Spørgsmaal ved Accidenser. Det vil altsaa være at rette, men dette kan naturligvis ske uden Udvalg.

I øvrigt vil jeg med Hensyn til Lovforslaget i Almindelighed udtale, at det jo er en, kan jeg sige, beklagelig Nødvendighed, at man med Hensyn til denne Paa-ligning og Opkrævning har maattet ty til en ikke-kirkelig Myndighed, nemlig Kommunalbestyrelsen, som for sin Ulejlighed faar et Vederlag, nemlig 2 pCt. af de opkrævede Penge. Det vilde være ønskeligt, men kan jo for Øjeblikket ikke realiseres, at en kirkelig Myndighed havde med denne Sag at gøre. Til de kirkelige Myndigheder henregner jeg naturligvis ogsaa Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, men det havde været ønskeligt, om denne Sag kunde have været lagt udelukkende i kirkelige Myndigheders Hænder. Dette tillade Forholdene imidlertid ikke, idet Menighedsraadene i København jo ere Sognemenighedsraad, og vi ikke i den kirkelige Forfatning have nogen Fællesmyndighed, hvem dette Arbejde kunde overdrages. Jeg paaanker det ikke, men bemærker blot, at hvis der som Resultat af de Overvejelser, det kirkelige Udvalg skal foretage, maatte fremgaa mere centrale Myndigheder, vilde det vel i denne Henseende som maaske ogsaa i andre Henseender være naturligt, om de Forretninger, som man maa anmode Kommunalbestyrelsen om at besørge, bleve henlagte til en virkelig kirkelig Myndighed. Dette er altsaa en Udtalelse fra min Side, som ikke indeholder nogen Anke mod Loven, som den er. Jeg mener, at den, som den